

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 121.601 van 14 juli 2003
in de zaken A. 102.156/XIV-2797
102.157/XIV-2798.**

In zake : I. XXX,
II. XXX,
wonende te 1040 BRUSSEL,
Pierre Hap Lemaitrestraat 27

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 22 maart 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 14 februari 2001, van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als vluchteling te erkennen;

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 22 maart 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 14 februari 2001, van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gezien de gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikkingen van 9 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 juni 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Ph. DE SMET die, loco Advocaat P. SAERENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de procedure.

1.1. Overwegende dat de memories van antwoord drie dagen te laat werden neergelegd; dat, overeenkomstig artikel 21, vierde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, deze laattijdige memories ambtshalve uit de debatten moeten worden geweerd;

1.2. Overwegende dat de echtgenoten XXX en XXX ieder in een afzonderlijk beroep opkomen tegen de weigering hen als vluchteling te erkennen; dat de beroepen van betrokkenen door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen wegens samenhang samen werden behandeld en om identieke redenen verworpen; dat door beiden thans dezelfde annulatiemiddelen worden aangevoerd; dat, in het belang van een goede rechtsbedeling, het wenselijk is beide beroepen samen te behandelen en te berechten.

2. Over de gegevens van de zaken.

Overwegende dat gegevens van de zaken als volgt kunnen worden samengevat:

2.1. De echtgenoten XXX en XXX, beide van Armeense nationaliteit, komen op 27 februari 2000 het Rijk binnen en vragen twee dagen later de status van vluchteling aan.

2.2. Deze aanvragen worden op 23 november 2000 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

2.3. Verzoekers tekenen tegen deze weigeringsbeslissingen op 5 december 2000 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

2.4. Op 11 januari 2001 beslist de voorzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen deze beroepen “die kennelijk ongegrond voorkomen” zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen.

2.5. Op de zitting van 7 februari 2001 worden verzoekers, bijgestaan door een raadsman, gehoord.

2.6. Op 14 februari 2001 neemt de voorzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissingen, waarbij de beroepen ontvankelijk, maar ongegrond worden verklaard en de erkenningen van de hoedanigheid van vluchteling derhalve worden geweigerd.

Deze beslissingen rusten op volgende redengeving:

“Overwegende dat het beroep van appellanten, XXX en zijn echtgenote XXX, wegens samenhang ter zitting samen werd behandeld;

Overwegende dat appellanten ter zitting stellen dat zij de Armeense nationaliteit hebben; dat appellante verwijst naar de feiten aangehaald door haar echtgenoot;

Overwegende dat de feiten in de bestreden beslissing met betrekking tot appellant als volgt samengevat werden:

‘Betrokkene, een Armeens staatsburger zou in Armenië problemen gehad hebben omwille van zijn lidmaatschap van de politieke partij Dashnaksutun. Betrokkene, geboren en getogen in Kirovakan (het huidige Vanadzor, Armenië), zou één jaar lid geweest zijn van de partij ‘Dashnaksutun’: van februari 1994 tot januari 1995. Betrokkene zou voordien nooit politiek actief geweest zijn. Omdat de toestand in Armenië destijds zo chaotisch was zou betrokkene lid geworden zijn. Betrokkene beweert dat de beweging toen verboden was en daarom geen lidkaarten of getuigschriften uitvaardigde. In 1995 zou betrokkene aan de ingang van zijn gebouw door de politie zijn geduwd, echter zonder gearresteerd te worden. Omdat de leden van ‘Dashnak’ destijds vervolgd werden en omdat sommige personen uit betrokkenes omgeving verdwenen of vermoord werden, zou betrokkene begin 1995 naar het dorpje Krasni-Paljan (distrikt Krasnodar) in de Russische Federatie gevlucht zijn. Betrokkene zou er een tijdelijke verblijfsvergunning gekregen hebben (propiska) en zou er tot het einde van 1998 gebleven zijn. Betrokkenes echtgenote XXX zou al die tijd in het dorpje Artchut, op zes kilometer van Vanadzor verbleven hebben. Toen betrokkene naar zijn echtgenote in Atschut terugkeerde, zou men al snel op de hoogte geweest zijn van zijn terugkeer. In de herfst van 1999 zou betrokkene, toen hij bij zijn vriend S. op bezoek ging, door een derde persoon zijn herkend. Dezelfde dag ‘s middags zou betrokkene, toen hij reeds thuis was, door drie personen in burger zijn gearresteerd en naar het politiekantoor van Vanadzor gebracht. De reden hiervoor zou betrokkenes Dashnak-verleden geweest zijn. Betrokkene zou er door andere agenten geslagen zijn. Betrokkene zou er ongeveer één dag gebleven zijn en zou ‘s nachts weer vrijgelaten zijn. Betrokkene zou geen klacht hebben ingediend tegen deze aanhouding bij een hogere instantie omdat dat hem nog meer in de problemen zou gebracht hebben.

Betrokkenes dochter XXX zou destijds, als sympathisante, pamfletten van de partij Dashnaksutun verspreid hebben. Betrokkene weet echter niet of ze ooit lastiggevallen is omdat hij zich toen in de Russische Federatie bevond. Reeds toen betrokkene terug in Armenië was weergekeerd zou hij de intentie gehad hebben om zijn land te verlaten. In februari 2000 zou betrokkene, samen met zijn echtgenote, met de bus van Vanadzor naar Tbilisi (Georgië) gereisd zijn. Van Tbilisi zouden ze de reis met een andere bus naar Moskou verdergezet hebben. Van Moskou zouden ze per trein naar Warschau (Polen) gereisd hebben om tenslotte met een auto naar België te komen. Betrokkene en zijn echtgenote zijn op 27 februari 2000 het Rijk binnengekomen. Betrokkene vroeg op 29 februari 2000 de status van vluchteling aan; hij was in het bezit van zijn geboorteakte en die van zijn echtgenote, een huwelijksakte, een rijbewijs, een medisch attest en een attest van de sociale verzorging in verband met betrokkenes invaliditeit. Twee van

betrokkenes dochters XXX en XXX zouden respectievelijk in 1994 en in 1995 naar België zijn gekomen.

Overwegende dat de feiten in de bestreden beslissing met betrekking tot appellante als volgt samengevat werden:

‘Betrokkene, een Armeens staatsburger, zou in Armenië problemen hebben gehad omdat haar echtgenoot XXX vroeger lid was van de politieke partij ‘Dashnaksutun’. Betrokkene weet niet precies wanneer haar echtgenoot lid werd van die partij, maar hij zou reeds vanaf 1994 politiek actief geweest zijn. Betrokkene beweert ook niets van die partij af te weten. Omdat betrokkenes echtgenoot constant bedreigd werd en men één keer geprobeerd heeft hem op te pakken, zou hij in 1995 uit de partij gestapt zijn. Betrokkenes echtgenoot zou dan naar Rusland zijn gevlucht. Betrokkene weet echter niet waarheen precies. Hij zou er illegaal, ondergedoken geleefd hebben. In 1998, toen betrokkene in een verlaten huis in Artschut (een dorpje in de omgeving van Vanadzor) woonde, zou haar echtgenoot teruggekeerd zijn naar Armenië. In januari 2000 zou betrokkenes echtgenoot, toen hij bij zijn vriend S. was, door drie agenten in burger zijn opgepakt en naar het politiebureau zijn gebracht. Daar zou haar echtgenoot drie dagen vastgehouden en er geslagen zijn. Na zijn vrijlating zou betrokkenes echtgenoot rechtstreeks naar betrokkenes zus in Vanadzor zijn gegaan en niet meer naar Artschut zijn teruggekeerd.

Betrokkene zou dan ook naar haar zus gegaan zijn en van daar zouden zij per bus naar Tbilisi (Georgië) zijn vertrokken, om via Moskou (Russische Federatie) en Warschau (Polen), uiteindelijk in België te arriveren. Op 27 februari 2000 is betrokkene in het Rijk binnengekomen. Op 29 februari 2000 vroeg betrokkene de status van vluchteling aan; zij was in het bezit van haar geboorteakte en die van haar partner, een huwelijksakte, een rijbewijs en een medisch attest van haar echtgenoot’.

Overwegende dat de verklaringen van de appellant een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn; dat de verklaringen van de appellant coherent moeten zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten; dat de bewijslast in beginsel rust op de appellant en hij in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt (zie onder meer UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, septembre 1979, 53); dat de verklaringen van appellant niet eensluidend en coherent zijn; dat appellant ter zitting geen overtuigende verklaring geeft voor het gebrek aan coherentie van zijn verklaringen;

Overwegende dat appellant noch zijn reisweg, noch het ogenblik dat hij zijn land verliet of in België aankwam, bewijst;

Overwegende dat appellant stelt dat hij moeilijkheden had omwille van zijn activiteiten voor Dashnak;

Dat de bestreden beslissing wijst op het volgende:

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene het niet aannemelijk maakt lid te zijn geweest van de Armeense politieke partij ‘Dashnaksutun’. Zo weet betrokkene niet wanneer Dashnak ontstond; welk het officieel adres van de partij is; hoeveel leden de partij telt; wie de leider van de partij is en hoe het partij-blad heet. Daarnaast beweerde betrokkene voor het Commissariaat-generaal in zijn verhoor ten gronde dat de partij ‘Dashnaksutun’ momenteel niet (officieel) meer bestaat en dat er niemand van de partij in de regering zit. Tenslotte kan betrokkene geen enkele belangrijke persoon van de partij opnoemen. Zelfs al zou betrokkene sinds 1998 de politieke actualiteit in zijn land niet meer volgen, zoals hij voor het Commissariaat-generaal beweerde, dan kan er toch verondersteld worden dat betrokkene op de hoogte moet zijn van dergelijke informatie, daar het over fundamentele elementen van de partij en het politieke landschap van Armenië gaat

Dat appellant in dit verband stelt dat hij een eenvoudig sympathisant was en geen verkozen lid was van de partij; dat het nooit zijn doel geweest is deel te nemen aan het opstellen van de doctrine, maar alleen de structuren van de partij door logistieke en materiële hulp te ondersteunen;

Dat de Commissie vaststelt dat de kennis van de partij door appellant dermate gering is dat hij niet aantoont ooit enige belangstelling gehad te hebben voor de partij;

Overwegende dat de bestreden beslissing er op wijst dat Dashnak-leden in Armenië niet vervolgd worden omwille van hun politieke overtuiging.

Tenslotte, en vooral dient erop gewezen te worden dat het onwaarschijnlijk is dat betrokkene omwille van zijn vroegere Dashnak-affiliatie zou vervolgd zijn. Uit bronnen

waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat Dashnaksutun momenteel vertegenwoordigd is in de regering in Armenië. Zo is bijvoorbeeld Roland Charoyan, lid van FPA-Dashnaksutun, minister van Cultuur, Sport en Jeugd. Uit het feit dat Dashnaksutun in de huidige regering van Armenië vertegenwoordigd is, kan bijgevolg afgeleid worden dat leden van de partij, noch haar sympathisanten er vervolgd worden. (Bron: Nouvelles d'Arménie. n. 54, juni 2000, p. 16 en 17).

Overwegende dat er appellant ter zitting op gewezen werd dat de Dashnak-partij op 29 oktober 1997 officieel zijn kantoren, die voorheen gesloten waren, terug in bezit nam; dat de presidentsverkiezingen van februari 1998 verloren werden door voormalig president Petrosian en Robert Kotcharian met de steun van Dashnak verkozen werd; dat het verbod met betrekking tot de Dashnak-partij door de Minister van Justitie opgeheven werd op 9 februari 1998 en hij de vrijlating beval van de opgesloten Dashnak-leiders; dat twee Dashnak-leiders tot minister benoemd werden in de nieuwe regering, namelijk Levon Mkertchian en Roland Charoyan; dat Vahan Hovanessian, lid van de raad van Dashnak, op 27 april 1998 benoemd werd tot adviseur van de president; dat het dagblad van Dashnak Yerguir' opnieuw de toestemming kreeg om te verschijnen (zie website Dashbaksutiune, www.arf.am, 1 februari 2001);

dat er geen Dashnak-leden meer in de negatieve aandacht van de huidige Armeense autoriteiten staan; dat er zich thans nog zes Dashnak-leden in de gevangenis bevinden, allen op beschuldiging van moord, met als straf levenslang of 25 jaar (Ambtsbericht Buitenlandse Zaken Nederland, Situatie in Armenië, 22 mei 2000);

Dat appellant hierop antwoordt dat Dashnak inderdaad op dit ogenblik geen problemen meer heeft in Armenië;

Dat de Commissie vaststelt dat appellant zijn land verlaten heeft op een ogenblik dat de openbare politieke activiteiten van de Dashnak-partij toegelaten werden door de Armeense overheden en hij niet bewijst dat de leden van de partij vervolgd worden; dat hij zijn beweerde vervolging bij zijn terugkeer naar Armenië in 1998 niet bewijst;

Overwegende dat de bestreden beslissing wijst op tegenstrijdigheden in de verklaringen van appellanten; dat bij gebrek aan bewijs van het Dashnak-lidmaatschap en van de vrees voor vervolging van leden van deze partij deze tegenstrijdigheden niet nader onderzocht moeten worden;

Overwegende dat appellant de volgende documenten voorlegt: geboorteakte, huwelijksakte, rijbewijs en geneeskundige getuigschriften; dat appellante de volgende documenten voorlegt: haar geboorteakte en die van haar partner, een huwelijksakte, een rijbewijs en- een medisch attest van haar echtgenoot; dat deze documenten de aangehaalde feiten niet bewijzen;

Overwegende dat de appellanten niet aantonen dat zij de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit bezitten niet kunnen of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens hun ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of hun politieke overtuiging zoals bepaald in art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951,";

3. Over de gegrondheid van de beroepen.

3.1.1. Overwegende dat in het eerste middel, afgeleid uit "de onbevoegdheid van de rechter", de verzoekende partijen laten gelden dat voorzitter G. De MOFFARTS vanaf het ogenblik dat hij had geoordeeld dat het verzoek niet moest behandeld worden door een Kamer met drie rechters, het verhoor niet meer zonder vooroordeel kon leiden en derhalve niet meer mocht tussenkomen bij het nemen van de eindbeslissing, dat wanneer een magistraat oordeelt op grond van een eerste inzicht van het dossier, hij daarna niet meer anders kan doen dan zijn vooroordeel van ongegrondheid te bevestigen;

3.1.2. Overwegende dat de mogelijkheid om als alleenrechtsprekend lid uitspraak te doen, rechtsgrond vind in artikel 57/12, vierde lid, van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993; dat deze bepaling luidt als volgt:

“Wanneer de voorzitter of de door hem gemachtigde bijzitter, na inzage van het verzoekschrift oordeelt dat het beroep ontvankelijk is of kennelijk ongegrond is, kan hij het beroep zelf behandelen als alleenrechtsprekend lid (...);”

dat deze wetsbepaling er geen twijfel laat over bestaan dat het lid, dat over het onontvankelijk, of kennelijk ongegrond karakter van het beroep oordeelt, vervolgens zelf dit beroep als alleenrechtsprekend lid kan behandelen; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat in het tweede middel de verzoekende partijen betogen dat de rechten van verdediging werden miskend doordat de procedure werd gevoerd in het Nederlands, terwijl ze van in het begin hebben laten gelden dat ze wensten geholpen te worden door hun twee dochters, die de Franse taal spreken, dat de proceduretaal had moeten worden gekozen met dewelke zij “het meest voeling” hebben”;

3.2.2. Overwegende dat verzoekers om de bijstand van een tolk van Armeense taal vroegen tijdens het onderzoek van hun asielaanvragen; dat, overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/4, § 2, derde lid, van voormelde wet, het de Minister of zijn gemachtigde toekwam de taal van het onderzoek “in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties” te bepalen; dat bij de aanwijzing van de taal van het onderzoek derhalve noch de wensen van de vreemdeling, noch zijn taalkennis, laat staan die van zijn familieleden, van enig belang zijn; dat het algemeen beginsel in verband met de rechten van verdediging niet kan opwegen tegen een duidelijke wettekst; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat in het derde middel de verzoekende partijen laten gelden dat niet wordt geantwoord op volgende twee door hen ontwikkelde verdedigingsmiddelen, ten eerste, dat de politieke spanning die in het land heerst wordt veronachtzaamd “waar de Dashnak-militanten in de gevangenis belandden (mei 1995) en waar de ultra-minderheidsregeringsdeelname verwezenlijkt wordt op basis van intimidatie en geweld”, en ten tweede dat de echtheid van hun angst blijkt uit het achterlaten van een huis, een wagen alsook gronden;

3.3.2. Overwegende dat de argumentatie in verband met de vervolging van Dashnak en haar leden in de bestreden beslissing omstandig wordt weerlegd; dat hierbij onder meer wordt verwezen naar de vrijlating van de opgesloten Dashnak-leiders, het feit dat geen Dashnak-leiders meer in de negatieve aandacht van de huidige Armeense autoriteiten staan en op de vaststelling dat de zes vastgehouden Dashnak-leden zich “allen

op beschuldiging van moord in de gevangenis bevinden”; dat verzoeker overigens niet ontkent ter zitting te hebben toegegeven dat “Dashnak inderdaad op dit ogenblik geen problemen meer heeft in Armenië”; dat alleen al hierdoor, het betreffend verweer afdoende werd beantwoord; dat, van zodra -zoals in casu- wordt aangegeven dat de beweerde vrees voor vervolging, objectief gezien, niet verantwoord is, het volkomen overbodig is na te gaan of wegens het achterlaten van de goederen in het land van herkomst een subjectieve vrees voor vervolging kan worden aangenomen; dat het derde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken nummers A. 102.156/XIV-2797 en 102.157/XIV-2798 worden gevoegd.

Artikel 2.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de beroepen, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op veertien juli tweeduizend en drie, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.